

stryge den almindelige Lovgivningsmagts Raadighed over den hele Ordning af vor diplomatiske og konsulære Repræsentation i Udlandet.

N. C. Christensen: Da vi i 1908 vedtog den bestaaende Lov om Danmarks dels diplomatiske, dels konsulære Repræsentation i Udlandet, blev der fra mit Partis Side gjort gældende, at det var ikke nødvendigt, at vort Land opretholdt en saa stor diplomatisk Repræsentation i Udlandet, som vi for Tiden havde, hvorimod vi udtalte os villige til at gaa med til en konsulær Repræsentation i saa stor Udstrækning, som den maatte anses for fornøden og gavnlig for vort Land. Vi gik ud fra den Forudsætning, at de diplomatiske Repræsentanter ikke havde den Betydning, navnlig ikke for et lille Land som Danmark, som de konsulære, der væsentlig havde den Opgave at varetage Erhvervsinteresser og Interesser for Danske, der i Udlandet fik Brug for retslig Bistand. Man tilstræbte ganske vist ved den Ordning, som da blev gennemført, at indrette sig paa, at Gesandtskaberne i større Udstrækning end tidligere kom til at varetage ogsaa de Interesser, der angik Næringslivet, og det er sikkert ogsaa gaaet saaledes, at den Organisation, der blev indført ved Loven af 1908, i ikke saa ringe Grad har forbedret Forholdene. Det har vist sig under de vanskelige Forhold, vi har haft i de senere Aar under Krigen, at man altid med Udbytte kunde henvende sig i Udenrigsministeriet, naar der var Spørgsmaal angaaende danske Interesser eller danske Borgere, man ønskede at faa Besked om.

Det foreliggende Lovforslag gaar ud paa yderligere at udvikle dette Forhold. Den ærede Ordfører for Venstre (N. Neergaard) udtalte sig imod den første Paragraf i det foreliggende Lovforslag, der gaar ud paa at stryge Bestemmelserne om, i hvilke Lande vi skal have diplomatisk Repræsentation. Den ærede Ordfører gjorde det med den Begrundelse, at man ikke maatte unddrage Lovgivningsmagten Myndighed til at være medbestemmende i saa Henseende. Det forekommer mig, at denne Myndighed vil man ikke fratage Lovgivningsmagten, selv om man ophæver de Bestemmelser, der findes om, hvor Danmark skal have diplomatisk Repræsentation. Snarere er det vel saaledes, at naar der er fastslaaet bestemte Lande, hvor der skal være en saadan Repræsentation, bliver det vanskeligere for Lovgivningsmagten at skride ind og indskrænke denne Repræsentation, tage

den bort fra de Lande, hvor man har den, og hvor det er lovfæstet, at der skal være en saadan Repræsentation. Derved, at der optøres Bevillinger paa Finansloven hvert Aar, bliver der Anledning til at drøfte dette Spørgsmaal og tage Stilling til, om man skal bevare alle Repræsentanterne. Det er nemlig gaaet saaledes hidtil, at i Stedet for at faa vor diplomatiske Repræsentation indskrænket har vi udvidet den, vi har faaet Repræsentanter adskillige Steder, hvor vi ikke har haft dem tidligere, og der vil vel ogsaa nok stadig melde sig nye Krav om at faa vort Land repræsenteret enten ved diplomatiske Repræsentanter eller ved konsulære Embedsmænd. Det er derfor ret sandsynligt, at dersom der findes en Fortegnelse over de Lande, der skal have en saadan Repræsentation, vil det let have til Følge, at vi kan faa maaske adskillige nye Stillinger uden at faa nedlagt dem, som der kunde være Grund til at nedlægge. Det er jo ikke saaledes, at fordi Spørgsmaalet henvises til Behandling paa Finansloven, skulde Lovgivningsmagten ikke være i Stand til at have samme Indflydelse, som naar der forelægges særlige Love. Det forekommer derfor mig, at det er af mindre Betydning, om vi gaar til at stryge Bestemmelsen om, at de Lande, hvortil Repræsentanter skal udsendes, skal være anførte i Loven. Det vil sikkert gaa saaledes efter den Omvæltning, der nu har rystet Verden, at man i alle Lande vil søge at komme ind paa en Revision af det System, vi hidtil har haft gennem de politiske Repræsentanter, altsaa gennem Gesandtskaberne. Den ærede Ordfører for Venstre (N. Neergaard) sagde, at han følte sig forvissat om, at Parlaterne rundt om vilde kræve større Indseende med, hvad der foretages, end det tidligere er sket, og det er ogsaa min Overbevisning, at det hemmelige Diplomatiske Rolle vil være udspillet, naar vi kommer ind i rolige Forhold igen. Saa vil sikkert den Repræsentation, vi skal have i Udlandet, i langt højere Grad end hidtil faa den Opgave at varetage netop de økonomiske Interesser, Danmark og den danske Befolkning har i de forskellige Lande. Det glæder mig derfor ogsaa at se, at man ønsker at gaa endnu videre end hidtil i Retning af at give Adgang til, at konsulære Embedsmænd kan blive diplomatiske Repræsentanter og overtage netop de Opgaver, som tidligere udelukkende har været paaagte Gesandtskaberne. Dertil kan jeg yde min fulde Tilslutning.